

ſiden Lovforſlagets Forelæggelſe og Afgivelsen af Udvalgets Erklæring, ikke var forløben.

(Lovforſlaget findes i Tillæg C.; 3die Behandling i Folkethinget findes i Tidenden Sp. 4902; Udvalgets Erklæring findes i Tillæg B. Sp. 1303—4.)

Der var til denne Behandling intet Ændringsforſlag ſtillet.

Spørgsmaalet om Lovforſlagets endelige Vedtagelſe fattes under Forhandling.

Ordføreren (Caſſe): Som Udvalget har bemærket i ſin Erklæring, har det eller i alt Fald enkelte af dets Medlemmer næret nogen Betænkelighed ved nogle af de Ændringer, ſom i Landſthinget ere blevne foretagne i Lovforſlaget, ſaaledes ſom det var vedtaget her ved 3die Behandling; men Udvalget er kommet til det Reſultat med Hensyn til de Betænkeligheder, der ſaaledes i viſe Retninger maatte kunne næres, at tilraade det høie Thing at vedtage Lovforſlaget, ſaaledes ſom det nu foreligger. Jeg ſkal tillade mig i ſtørſte Korthed at gjøre opmærksom paa de Ændringer, ſom Lovforſlaget er undergaaet i Landſthinget. Ærede Medlemmer ville erindre, at det i Lovforſlagets § 3 var beſtemt, at Udgifterne ved Lørlægningen af Kirkerne ſkulde udredes af Tiendeieren med et Beløb, der dog ikke maatte overſtige Gjennemſnitſindtægten for 10 Aar for et Beløb af 2 Aar og ſaaledes, at han deri kunde afdrage, hvad der var medgaaet i Skatter og Afgifter ſamt i Reparationer af Kirken og Kirkeſyns Ting. Denne Paragraph er nu gaaet ud, og det hedder i den tilſvarende § 3, at naar en Tiendeier foretrækker i Sledet for Lørlægning at udvide Kirkegaarden eller at anlægge en ny Kirkegaard, er han berettiget til at ſaae den fornødne Jord udlagt i Overensſtemmeſe med Frdg. 23de April 1845, en Forordning, der handler om Udvidelſe af Kirkegaard og Tilveiebringelſe i fornøden Fald af Aſſiſtentskirkegaard. Det er alſaa kun en Fritagelſe for denne Byrde, der her er indrømmet Kirketiendeieren, idet den Del af Udgifterne, ſom maatte overſtige de 2 Aars Indtægt, ſom Kirketiendeieren var pligtig til at tilſvare, ogſaa efter den tidligere Affattelſe ſkulde udredes efter de ſædvanlige Regler for Kommuneafgifter. Det er denne Beſtemmeſe, der er gaaet ud, medens Udgangen til Udvidelſe af Kirkegaarden eller Anſtaffelsen af en ny er aabnet Tiendeieren. I § 4 er der ogſaa foregaaet en Forandring. Det er denne Paragraph, der ſaſtſætter, at naar Kirkeſynet billiger Onſket om at ſaae Kirken opvarmet, bør det ſke paa den foreſkrevne Maade. Her er blot tilføjet en Beſtemmeſe, ſom fra alle Sider vil anſes for henſigtsmæssig, nemlig at Kirkeſynet ſkal forſikre ſig om, at fornødent Brændſel er ſikket ved frivillige Bidrag for 1 Aar. Jeg ſiger „ved frivillige Bi-

drag“, thi § 5, ſom den gif her fra Thinget, indeholder jo en Beſtemmeſe om, at Brændſel ſkal tilveiebringes ved frivillige Bidrag. § 7 indeholder en Ændring, ſom de Herrer maatte ville finde mere væſentlig, men den har neppe nogen ſtor Betydning. De ville erindre, at der her blev debatteret en hel Del om Vgt og Arbejde af Sognebeboerne til de forſkjellige Arbejder; der ſkulde foretages dels med Hensyn til Kirkeſyns Opvarmning og dels med Hensyn til Kirkegaardenes Lørlægning, og det hedder, at der til diſe Arbejder ikke kunde fordres Vgt og Arbejde. I Forſlaget, ſom det nu er kommet fra Landſthinget, hedder det, at der ved Lørlægningen kun kan fordres Vgt; det medfører alſaa, at der kun ſkal kunne fordres Kjørler af Sognebeboerne med Hensyn til Lørlægningen. Jeg behøver neppe at gjøre opmærksom paa, hvad der ogſaa er blevet fremhævet under Sagens tidligere Behandlinger, at dette i Grunden har meget lidt at betyde, idet de Arbejder, ſom nu ere udeladte, og hvor der alſaa kan være Spørgsmaal om at ſaae Haandlangerarbejde, ſaſom ved Opbyggelſen af Skoltene oſv., i ſig have ſaa godt ſom ingen Betydning, og endnu mindre Betydning har Vgt i ſaa Hensende. For Lørlægningsarbejder bortfalder ogſaa efter Landſthingets Forſlag Haandlangerarbejdet, og netop der kunde det have nogen Betydning; thi efter en ſaadan Afſynings Natur vil der kunne optaa idelige Løſtigheeder om, hvorvidt Noget maatte betragtes ſom Haandlangerarbejde eller ſom Arbejder, der udgjorde en væſentlig Del af Lørlægningsarbejdet. I Landſthingets Lovforſlag er der udgaaet en Paragraph, ſom var Gjenſtand for temmelig forſkjellige Meninger her i Thinget. Det er den Paragraph, der beſtemmer, at naar ſamtliche Tiendeydere tilligere ere Tiendeiere, ſkulde Kommunen afholde Udgifterne ved de paaſjældende Arbejder, ſaaledes at de ikke til Folketirken henhørende Perſoner vare berettigede til en Godtgjørelſe, ſom ſvarede til, hvad de havde erlagt med Hensyn til Lørlægningsarbejder oſv. Det vil viſtnok være i de Herrerens Grindring, at det maatte indrømmes fra enhver Side, at denne Paragraph indeholdt en Afvigelſe fra, hvad der ellers gjaldt med Hensyn til Tiendeierne, men den blev forſvaret med en Bemærkning om, at der under viſe Forhold i en Landsbykommune let kunde indtræde en Miſtſtemning, ſom det var unſikket at forebygge. Udeladelſen af denne Paragraph berøver, at der indtræder den fuldſtændige Enhed med Hensyn til Tiendeierne, hvad enten det er ſamtliche Tiendeydere eller der er en enkelt Tiendeier. Der ſtaar endnu to Paragrapher tilbage, i hvilke der er foretaget Ændringer. Det blev foreſlaaet og vedtaget her i Thinget, at Kirke- og Underviſningsminiſteren ſkulde være bemyndiget til, hvis en Kirke var ſaa velhaveude, at den kunde holde alle Udgifter ved de i Lovforſlaget omhandlede Arbejder, ogſaa navnlig ved Lørlægningen, at give ſit Sam-